

мозъка се откажатъ да работятъ, безъ да се съобразяватъ съ намѣреніята на своя стопанинъ, и животътъ на човѣка спира. Той не диша, сърдцето му не бие. Наоколо едни плачатъ, други гледатъ уплашени за себе си и безразлични къмъ него, и си мислятъ пакъ за своитѣ малки работи въ живота.

Чуденъ свѣтъ!

Какво струватъ богатствата предъ здравето?
Но все едно.

Тѣзи мисли се вмъкнаха крадливо въ спомена за онзи роялъ.

Роялътъ бѣше поставенъ въ голѣмъ сандѣкъ. Той помоли собственицитѣ да му подарятъ сандѣка. Не го разпитваха много, за какво ще му трѣбва. Не имъ билъ нуженъ. Дадоха му го. Добри хора.

Единъ приятелъ му помогна да го пренесатъ до пристанището, и го настаниха до едни скали, край вълнолома. И така, още сжщата нощъ спа въ сандѣка, новия му домъ край морето, подъ хубавото италиянско небе. На другия день си направи легло отъ дъски, колчета и изсушена морска трева. Подреди си дома. Спѣше добре въ него. Бѣха му омръзнали хамбаритѣ на товарнитѣ параходи, които престояваха по за дълго на пристанищата и чувалитѣ съ оризъ задъ влагалището.

*
* * *

Тамъ, въ Анкона, отиде да прекара три-четири месеца презъ лѣтото. Да се върне въ родината, нѣмаше пари за пжтъ. Искаше да поработи около параходитѣ, да спести нѣщо. Въ пристанището го наричаха „доктора“. Той бѣше разказалъ на нѣкои,